

обаче, че моята бомбичка бѣ предназначена, главно, за свѣщеника.

ПОПОВЪ. За свѣщеника?!

АНДРЕЙ. Тука е цѣлата наивностъ.

ПОПОВЪ. Андрей, ти още носишъ гангрената съ която избѣга. Внимавай, днесъ ние се мъчимъ да поставимъ мостъ надъ пропастьта. Стига толкова! Бжди конкретенъ! За какво причастие бълнувашъ?

АНДРЕЙ. Не бълнувамъ. Като чели сега оживява картината прѣдъ мене. Помнишъ ли десетъ дена преди Възкресение, обѣсиха одного. Разправяха, че билъ предателъ. Защо, какво го е накарало? Сложнитѣ предпоставки обществото, обикновенно, не търси. Спомнямъ си послѣдния моментъ: свѣщеника се приближава до него, да му даде причастие. Тука е всичко! Именно въ този моментъ ме озари една свѣтлина. Трѣбваше ли свѣщеника да носи причастие? Той извърши обрѣда съ същото равнодушие, съ което вѣнчава. Той способствуваше да се убие единъ човѣкъ. Той беше едно цѣло съ оная официална процедура. До бесилката, безмысленъ, съ дивъ погледъ, стоеше она, който слѣдъ неколко минути, нѣмаше да бъде живъ, Човѣка бѣ извършилъ престъпление. Но трѣбваше ли религията да се присъединява къмъ новото, което щеше да се извърши слѣдъ малко? И ако съдътъ искаше да премахне опасния човѣкъ, ако искаше да го накаже, сега религията му отваряше вратитѣ на рая. Това съвсѣмъ не е вѣрно. Тука между съдъ и религия съществуватъ очебийни противоречия, но ясно е, че нито едните, нито другите имаха право. Съдътъ убиваше по строги закони, работени стотици години. И страшното е тамъ, че се убива човѣкъ съ умисълъ, че се извършва злодѣяние написано въ хиляди томове, а религията не протестира. Напротивъ—присъединява се къмъ процедурата, раздавайки индулгенции.

ПОПОВЪ. Нима не трѣбваше да му облекчи послѣднитѣ минути?